

Sygn. akt II K 402/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 07 listopada 2018 roku

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Krupska-Świstak

Protokolant: staż. Justyna Galbierczyk

przy udziale Prokuratora: xxx

po rozpoznaniu w dniu 07 listopada 2018 roku sprawy

T. J.

s. W. i D. z domu D.

ur. (...) w P.

oskarżonego o to, że:

W dniu 13 listopada 2012 roku w P., woj. (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zawarł z (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych na dane M. K., numer (...), po uprzednim wprowadzeniu w błąd pracownika firmy (...) z siedzibą

w P. - podwykonawca (...) sp. z o.o. co do zamiaru

i możliwości wywiązania się z warunków umowy oraz posłużeniu się, w celu użycia za autentyczny, podrobionym dokumentem w postaci pisemnego upoważnienia M. K.- właściciela lokalu mieszkalnego mieszczącego się pod adresem, gdzie miały być świadczone usługi do zawarcia w/w umowy, czym doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. w kwocie łącznej 1011,08 zł, w tym: 335,97 zł stanowiącej równowartość nieopłaconego abonamentu, 625,11 zł kary za zerwaną umowę, 50 zł kary za niezwrócony sprzęt

tj. o czyn z art. 286 § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk

orzeka

1. oskarżonego **T. J.** uznaje za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu z tymi zmianami, iż: ustala łączną wartość wyłudzonych usług i dekodera na kwotę 635,97 zł, z opisu czynu eliminuje zwrot „w tym: 335,97 zł stanowiącej równowartość nieopłaconego abonamentu, 625,11 zł kary za zerwaną umowę, 50 zł kary za niezwrócony sprzęt” oraz przyjmuje, że zarzuconego czynu oskarżony dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności orzeczonej za umyślne przestępstwo podobne, czym wyczerpał dyspozycję art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 1 kk i za to na podstawie art. 37a kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierza mu karę grzywny w liczbie 200 (dwustu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 20 (dwadzieścia) złotych,

2. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 70 (siedemdziesiąt) złotych tytułem zwrotu wydatków postępowania oraz wymierza mu 400 (czteryście) złotych tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

(na podstawie art. 423 § 1a kpk w zakresie ograniczonym do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu)

Zgodnie z treścią art. 11 § 3 kk - w wypadku przestępstwa kwalifikowanego kumulatywnie karę wymierza się na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą. W zbiegu przepisów art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk cechą tę ma przepis wymieniony jako pierwszy. Za występki z art. 286 § 1 kk przewidziano bowiem tylko jeden rodzaj kary – karę pozbawienia wolności w wymiarze od 6 miesięcy do 8 lat.

Okoliczności podmiotowo-przedmiotowe czynu wymagały jednak sięgnięcia po instrument uelastycznienia reakcji prawno-karnej na czyn zabroniony przewidziany w art. 37a kk. Przepis ten pozwala na orzeczenie kar wolnościowych zamiast kary najsurowszego rodzaju, o ile jej górna granica nie przekracza 8 lat pozbawienia wolności i kryterium to jest spełnione.

Stopień społecznej szkodliwości czynu, jakiego dopuścił się T. J. z pewnością nie jest znikomy, ale też nie sposób uznać go szczególnie wysoki. Oskarżony godził w niekwestionowane dobro prawne, ale jednocześnie wartość wyrządzonej szkody - po wyeliminowaniu z jej zakresu kary umownej w sposób oczywisty nieobjętej zamiarem sprawcy – jest raczej mała i oscyluje w granicach ustawowego progu decydującego o byciu prawnym przestępstwem. W dużej mierze do popełnienia przestępstwa skłoniła oskarżonego chwilowa pokusa i dążenie do uproszczenia formalności związanych z zawarciem umowy z pokrzywdzoną (...) na drodze sfalszowania cudzego podpisu. Wprawdzie nie był to pierwszy konflikt oskarżonego z prawem, ale należy dostrzegać, że przestępstwo zostało popełnione wiele lat temu i obecnie T. J. jest już innym człowiekiem. Wiedzie ustabilizowane życie osobiste i zawodowe, systematycznie porządkuje kwestie związane z kryminalną przeszłością, deklaruje skruchę i poczuwa się do odpowiedzialności za dawne błędy. Jest przy tym ojcem sześciorga dzieci i z całą pewnością pozostawienie mu szansy na resocjalizację na wolności stanowi rozsądniejszą reakcję na stosunkowo drobne przestępstwo, aniżeli choćby najniższy wymiar kary przewidzianej za oszustwo. Postawa zaprezentowana w toku postępowania, wyrażona wola dobrowolnego uregulowania zaległości na rzecz obecnego wierzyciela (dług został przez pokrzywdzoną zbyty), a także wyraźne poczucie winy i starania o stabilność życiową utwierdzały w przekonaniu, że nadawanie przy wyborze kary priorytetowego znaczenia uprzednim skazaniom oskarżonego nie byłoby decyzją racjonalną prowadzącą do nieadekwatnej reakcji na przestępstwo.

Mając to wszystko na uwadze, wymierzono oskarżonemu grzywnę w liczbie 200 stawek dziennych w przekonaniu, że tego rodzaju kara odpowiednio zilustruje wagę popełnionego przestępstwa, a jego sprawcę zmotywuje do utrzymania obecnej postawy życiowej. Warto dodać, że dla skromnie sytuowanego T. J. jest to znacząca dolegliwość, zwłaszcza jeśli mieć na uwadze treść art. 45 § 1 kkw. Aby jej sprostać oskarżony będzie zmuszony utrzymać dyscyplinę życiową i z pewnością boleśnie przekona się, że przestępstwo nie popłaca. Zdaniem Sądu, w przypadku czynów motywowanych wola uzyskania korzyści materialnych cudzym kosztem kara finansowa ma szczególne walory wychowawcze i choćby z tego względu powinna wybijać się na plan pierwszy.

O kosztach postępowania orzeczono w myśl art. 627 kpk. Wydatki postępowania objęły koszt uzyskania karty karnej oraz ryczałt za doręczenia. Opłatę wymierzono stosownie do art. 3 ust. 1 Ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. 1983 r. Nr 49 poz. 223).